

2. února – Uvedení Páně do chrámu A – B – C

*Moje oči uviděly tvou spásu,
kterou jsi připravil pro všechny národy.
(Lk 2,30-31)*

První čtení

Malachiáš 3,1-4

Toto praví Pán Bůh: "Hle, pošlu svého anděla, aby mi připravil cestu." Hned potom přijde do svého chrámu Panovník, jehož hledáte, a anděl smlouvy, po němž toužíte. Hle, přichází – praví Hospodin zástupů. Kdo však snese den jeho příchodu, kdo obstojí, až se objeví? Vždyť je jako oheň, kterým se taví, jako rostlina valchářů! Usadí se, aby taval a tříbil stříbro, očistí syny Leviho a vytríbí je jako zlato a stříbro a potom zase budou obětovat Hospodinu ve spravedlnosti. Zase bude Hospodinu příjemná oběť Judy a Jeruzaléma jako za dávných dnů, jako za minulých let.

Druhé čtení

Židům 2,14-18

Protože sourozenci mají krev a tělo společné, i Ježíš přijal krev a tělo, aby svou smrtí zbavil moci toho, který má vládu nad smrtí, totiž d'ábla, a vysvobodil všechny ty, kteří byli po celý život drženi v otroctví strachem před smrtí. Je přece jasné, že se neujal andělů, ale Abrahámových potomků. Proto se ve všem musel připodobnit (svým) bratřím, aby se stal v jejich záležitostech u Boha veleknězem milosrdným a věrným, a tak usmiřoval hříchy lidu. A protože sám prožíval utrpení a zkoušky, dovede pomáhat těm, na které zkoušky přicházejí.

Evangelium

Lukáš 2,22-32

Když nadešel den očišťování podle Mojžíšova Zákona, přinesli (Ježíše) do chrámu, aby ho představili Pánu, jak je psáno v Zákoně Páně: 'Všechno prvorozené mužského rodu ať je zasvěceno Pánu!' Přitom chtěli také podat oběť, jak je to nařízeno v Zákoně Páně: pár hrdliček nebo dvě holoubata. Tehdy žil v Jeruzalémě jeden člověk, jmenoval se Simeon: byl to člověk spravedlivý a bohabojný, očekával potěšení Izraele a byl v něm Duch svatý. Od Ducha svatého mu bylo zjeveno, že neužije smrt, dokud neuvidí Pánova Mesiáše. Z vnuknutí Ducha přišel do chrámu, právě když rodiče přinesli dítě Ježíše, aby s

ním vykonali, co bylo obvyklé podle Zákona. Vzal si ho do náručí a velebil Boha: "Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvícení pohanům a k slávě tvého izraelského lidu."

K zamyšlení

V Africe mají pěkné staré úsloví, kterým vítají hosty: "Vše se rozjasní, když přijdeš!" 40. den po slavnosti Narození Páně navazuje tato slavnost ještě jednou na světlou myšlenku vánoční slavnosti a připomíná to jediné opravdové světlo, které přišlo na svět. V neposlední řadě, ale také samozřejmě kvůli dnešnímu evangeliu, které nás zavádí na počátek pozemského života Ježíše, byl tento den dlouho považován za zakončení doby vánoční a stále je takto zčásti zakotven v myslích lidí.

Starý Simon, v němž je nahromaděna touha mnoha generací po tomto Bohem přislíbeném světle, ale také moudrost stáří, poznává, že na Ježíši bude docházet k rozdělování duchů. V malém dítěti rozpoznal toho, který přinese velmi nečekaným a neobvyklým způsobem toto světlo na svět. Je to ten, kdo bude jinak uvažovat, jinak hovořit, jinak se chovat a jinak žít, než je doposud obvyklé. Ten, který bude světlo nazývat světlem a stín stínem. Který si nebude zakrývat ústa a nebude ochoten ke kompromisu. Mnozí budou pocítovat jeho "kouzlo", život, radost, vnitřní mír, který z něj vycházel. Mnozí ho budou vyhledávat, ale mnozí se mu budou vyhýbat, ano, budou ho i nenávidět, jelikož na světlo vynese i to, co by raději nechali ve skrytu. Čím silnější je světlo, tím ostřejší je stín – Ježíšovým životem a skutky se cítili mocnosti temna ohrožené jako nikdy před tím.

Oba staří proroci Simeon a Anna rozpoznali nejen to, co toto dítě čeká. Rozpoznali v něm také naplnění jejich hluboké životní touhy. Rozpoznali, že Bůh Nového Zákona nepřichází v lesku a nádheře, ale stal se chudým a bezmocným, malým a nenápadným. Tváří v tvář se dotkl jejich vnitřních tužeb po důvěře, lásce, bezpečí a skrytosti. Tím ale vytanuly jejich nejskrytější zákoutí strachu, viny a temnoty. Na rozdíl od mnoha lidí v životě dospělého Ježíše, necítili Simeon a Anna v tomto proniknutí žádné ohrožení, ale sílu všeobjímající a osvobozující lásky Boží, která jim umožnila odejít z tohoto světa v míru, protože na ně u Boha čekala světlá a ne ničivá budoucnost.

Vše řečené platí stejným způsobem pro každého/každou z nás, když jsme připraveni jako Simeon a Anna svěřit své životní touhy síle malého dítěte. Toto svěření se zahrnuje současně jednu důležitou životní dimenzi. Simeon a Anna byli připraveni opustit tento pozemský život, jelikož cítili, že ho Bůh naplní a dokoná. Maria a Josef byli připraveni vzdát se svého dítěte a darovat ho Bohu neboť věděli, že Bohu patří. Současně jim byl ale svěřen, aby ho ve svobodě a lásce doprovázeli na jeho životní cestě. Podobně se skládá i náš život z řady malých i větších zkušeností obdržení zapůjčených darů, které jsou spojeny s výzvou, jak s nimi máme zodpovědně a svědomitě nakládat a jak jsme schopni se jich znovu vzdát, nejen z materiálního hlediska. Milý člověk se nám narodí, milý člověk nám zemře. Známe zkušenost být obdarováni silou a zdravím, ale též nemohoucností a nemocí. Otvírají se nám neustále nové prostory, ale než se může objevit to nové, znamená to rozloučit se s tím starým. Také bolesti ztráty, která je bolestí velkého pátku a nezvratnou částí našeho života, si je Simeon vědom, když hovoří o meči, který proniká duši.

Simeon a Anna – dva lidé, kteří nás zvou, abychom přijali dva aspekty života v ještě stále začínajícím novém roce: s odvahou nechat Boha, aby se stal středem našeho života, roste také odvaha nechat osvítit ty nejhlubší a nejskrytější zákoutí našeho srdce. A sílu, vše, co nás tvoří, odevzdat do rukou Božích, někdy s díky a radostí, někdy se smutkem a bolestí. A vše se může stát.

2. února - Uvedení Páně do chrámu A - B - C

*Moje oči uviděly tvou spásu,
kterou jsi připravil pro všechny národy.
(Lk 2,30-31)*

První čtení

Malachiáš 3,1-4

Toto praví Pán Bůh: "Hle, pošlu svého anděla, aby mi připravil cestu." Hned potom přijde do svého chrámu Panovník, jehož hledáte, a anděl smlouvy, po němž toužíte. Hle, přichází – praví Hospodin zástupů. Kdo však snese den jeho příchodu, kdo obstojí, až se objeví? Vždyť je jako oheň, kterým se taví, jako rostlina valchářů! Usadí se, aby taval a tříbil stříbro, očistí syny Leviho a vytříbí je jako zlato a stříbro a potom zase budou obětovat Hospodinu ve spravedlnosti. Zase bude Hospodinu příjemná oběť Judy a Jeruzaléma jako za dávných dnů, jako za minulých let.

Druhé čtení

Židům 2,14-18

Protože sourozenci mají krev a tělo společné, i Ježíš přijal krev a tělo, aby svou smrtí zbavil moci toho, který má vládu nad smrtí, totiž ďábla, a vysvobodil všechny ty, kteří byli po celý život drženi v otroctví strachem před smrtí. Je přece jasné, že se neujal andělů, ale Abrahámových potomků. Proto se ve všem musel připodobnit (svým) bratřím, aby se stal v jejich záležitostech u Boha veleknězem milosrdným a věrným, a tak usmiřoval hříchy lidu. A protože sám prožíval utrpení a zkoušky, dovede pomáhat těm, na které zkoušky přicházejí.

Evangelium

Lukáš 2,22-40

Když nadešel den očišťování podle Mojžíšova Zákona, přinesli (Ježíše) do chrámu, aby ho představili Pánu, jak je psáno v Zákoně Páně: 'Všechno prvorozené mužského rodu ať je zasvěceno Pánu!' Přitom chtěli také podat oběť, jak je to nařízeno v Zákoně Páně: pár hrdliček nebo dvě holoubata. Tehdy žil v Jeruzalémě jeden člověk, jmenoval se Simeon: byl to člověk spravedlivý a bohobojný, očekával potěšení Izraele a byl v něm Duch svatý. Od Ducha svatého mu bylo zjeveno, že neužije smrt, dokud neuvidí Pánova Mesiáše. Z vnuknutí Ducha přišel do chrámu, právě když rodiče přinesli dítě Ježíše, aby s ním vykonali, co bylo obvyklé podle Zákona. Vzal si ho do náručí a velebil Boha: "Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvětlení pohanům a k slávě tvého izraelského lidu." Jeho otec i matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli. Simeon jim požehnal a jeho matce Marii

prohlásil: "On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat – i tvou vlastní duší pronikne meč – aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí." Také tam byla prorokyně Anna, dcera Fanuelova z Aserova kmene. Byla značně pokročilého věku: mladá se vdala a sedm roků žila v manželství, potom sama jako vdova – bylo jí už čtyřiaosmdesát let. Nevycházela z chrámu a sloužila Bohu posty a modlitbami ve dne v noci. Přišla tam právě v tu chvíli, velebila Boha a mluvil o tom dítěti všem, kdo očekávali vykoupení Jeruzaléma. Když vykonali všechno podle Zákona Páně, vrátili se do Galileje do svého města Nazareta. Dítě rostlo a sílilo, bylo plné moudrosti a milost Boží byla s ním.

K zamyšlení

V Africe mají pěkné staré úsloví, kterým vítají hosty: "Vše se rozjasní, když přijdeš!" 40. den po slavnosti Narození Páně navazuje tato slavnost ještě jednou na světlou myšlenku vánoční slavnosti a připomíná to jediné opravdové světlo, které přišlo na svět. V neposlední řadě, ale také samozřejmě kvůli dnešnímu evangeliu, které nás zavádí na počátek pozemského života Ježíše, byl tento den dlouho považován za zakončení doby vánoční a stále je takto zčásti zakotven v myslích lidí.

Starý Simon, v němž je nahromaděna touha mnoha generací po tomto Bohem přislíbeném světle, ale také moudrost stáří, poznává, že na Ježíši bude docházet k rozdělování duchů. V malém dítěti rozpoznal toho, který přinese velmi nečekaným a neobvyklým způsobem toto světlo na svět. Je to ten, kdo bude jinak uvažovat, jinak hovořit, jinak se chovat a jinak žít, než je doposud obvyklé. Ten, který bude světlo nazývat světlem a stín stínem. Který si nebude zakrývat ústa a nebude ochoten ke kompromisu. Mnozí budou pocítovat jeho "kouzlo", život, radost, vnitřní mír, který z něj vycházel. Mnozí ho budou vyhledávat, ale mnozí se mu budou vyhýbat, ano, budou ho i nenávidět, jelikož na světlo vynese i to, co by raději nechali ve skrytu. Čím silnější je světlo, tím ostřejší je stín – Ježíšovým životem a skutky se cítili mocnosti temna ohrožené jako nikdy před tím. Oba staří proroci Simeon a Anna rozpoznali nejen to, co toto dítě čeká. Rozpoznali v něm také naplnění jejich hluboké životní touhy. Rozpoznali, že Bůh Nového Zákona nepřichází v lesku a nádheře, ale stal se chudým a bezmocným, malým a nenápadným. Tváří v tvář se dotkl jejich vnitřních tužeb po důvěře, lásce, bezpečí a skrytosti. Tím ale vytanuly jejich nejskrytější zákoutí strachu, viny a temnoty. Na rozdíl od mnoha lidí v životě dospělého Ježíše, necítili Simeon a Anna v tomto proniknutí žádné ohrožení, ale sílu všeobjímající a osvobozující lásky Boží, která jim umožnila odejít z tohoto světa v míru, protože na ně u Boha čekala světlá a ne ničivá budoucnost. Vše řečené platí stejným způsobem pro každého/každou z nás, když jsme připraveni jako Simeon a Anna svěřit své životní touhy síle malého dítěte. Toto svěření se zahrnuje současně jednu důležitou životní dimenzi. Simeon a Anna byli připraveni opustit tento pozemský život, jelikož cítili, že ho Bůh naplní a dokoná. Maria a Josef byli připraveni vzdát se svého dítěte a darovat ho Bohu neboť věděli, že Bohu patří. Současně jim byl ale svěřen, aby ho ve svobodě a lásce doprovázeli na jeho životní cestě. Podobně se skládá i náš život z řady malých i větších zkušeností obdržení zapůjčených darů, které jsou spojeny s výzvou, jak s nimi máme zodpovědně a svědomitě nakládat a jak jsme schopni se jich znovu vzdát, nejen z materiálního hlediska. Milý člověk se nám narodí, milý člověk nám zemře. Známe zkušenost být obdarováni silou a zdravím, ale též nemohoucností a nemocí. Otevírají se nám neustále nové prostory, ale než se může objevit to nové, znamená to rozloučit se s tím starým. Také bolesti ztráty, která je bolestí velkého pátku a nezvratnou částí našeho života, si je Simeon vědom, když hovoří o meči, který proniká duši. Simeon a Anna – dva lidé, kteří nás zvou, abychom přijali dva aspekty života v ještě stále začínajícím novém roce: s odvahou nechat Boha, aby se stal středem našeho života, roste také odvaha nechat osvítit ty nejhlubší a nejskrytější zákoutí našeho srdce. A sílu, vše, co nás tvoří, odevzdat do rukou Božích, někdy s díky a radostí, někdy se smutkem a bolestí. A vše se může stát.